

Finn

Finn is 6 en zit in groep 3. Steeds als hij de beurt krijgt in de klas moet hij verschrikkelijk huilen. De juf weet niet wat ze met hem aan moet en raadt de ouders aan om Finn aan te melden voor therapie. De ouders herkennen niets van dit gedrag bij Finn, maar willen het beste voor hun kind en volgen de raad van juf op.

Als Finn bij mij komt, kijkt hij eerst 10 minuten rustig rond. Hij slaat alles in zich op. Dan komt hij naast me zitten aan tafel en kijkt me verwachtingsvol aan. Ik kijk evenzo verwachtingsvol naar Finn... 'Fijn dat je er bent, Finn. Weet je al wat je hier bij mij komt doen?' Eerst haalt Finn zijn schouders op. Dan zegt hij dat hij een aantal dingen wil weten. Ik vraag wat hij zoal zou willen weten. 'Waarom schrikt een everzwijn als hij gestoord wordt?', vraagt Finn. Ik heb toevallig een everzwijn tussen al het speelgoed staan, maar dat heeft Finn natuurlijk allang gezien. We pakken het everzwijn erbij.

Finn denkt dat het everzwijn schrikt, omdat hij niet gestoord wil worden. Finn troost het geschrokken everzwijn. Ineens weet Finn dat hijzelf ook niet gestoord wil worden. Als de juf iets vraagt, weet hij de antwoorden wel, maar hij weet er vaak niet de woorden aan te geven. Ook weet Finn dat hij alleen maar goeie antwoorden wil geven en daarom veel tijd nodig heeft om na te denken.

Die tijd krijgt hij vaak niet en dan denkt de juf dat hij het antwoord niet weet. Hier wordt Finn erg verdrietig van.

De volgende keer dat Finn komt, pakt hij weer het everzwijn. Deze week is het everzwijn niet meer geschrokken en de week daarna en daarna ook niet. Finn vraagt of hij niet meer hoeft te komen. Hij heeft alle antwoorden nu.

Note: Finn heeft inzicht gekregen in zijn eigen gevoel en het gedrag dat hij daarbij laat zien. Hij heeft zichzelf via het everzwijn getroost en zijn gevoel daarmee erkent. Vanuit dit inzicht heeft hij de keuze gemaakt om zich niet meer uit het veld te laten slaan door een plotselinge beurt en rustig de tijd te nemen die hij nodig heeft.

Sara

Sara is 4 jaar. Haar ouders zijn met veel ruzie uit elkaar gegaan. Ze woont nu bij haar moeder en gaat om het weekend logeren bij haar vader. Haar ouders zijn verdrietig en boos. Ze hebben veel tijd nodig om zelf te verwerken wat er gebeurd is. In de klas kan Sara niet meegekomen. Ze is onrustig, doet alles druk rennend. Ze is afwezig en niets lijkt tot haar door te dringen.

Sara tekent bij mij een eiland. Het eiland is chaotisch en vol. Overall ligt het gevaar op de loer. Steeds als Sara van haar eiland wil vluchten, komt ze in een orkaan terecht. De eerste 5 sessies sterft ze in de orkaan. Bij de 6e sessie vraag ik hoe het komt dat e orkaan doet wat hij doet. De orkaan blijkt een slechte opvoeding gehad te hebben en kan er dus niets aan doen... ze sluit vrede met de orkaan. In de 3 daarop volgende sessies blijft ze van het eiland vluchten, maar ze sterft niet meer in de orkaan. Als ik vraag of ze niet moe worden van het vluchten, antwoordt Sara dat ze geen keus heeft... ze moeten blijven rennen voor haar leven. Als Sara terug rent naar de klas vraag ik of hier ook gevaar op de loer ligt. Ze kijkt om zich heen en vertraagt haar pas.

Ze hoeft hier op school niet meer te rennen...

Note: Zolang haar ouders hun draai nog niet hebben gevonden, zal de situatie voor Sara onzeker blijven. De therapie is erop gericht dat Sara haar gevoel van onveiligheid gaat herkaderen en haar eigen mogelijkheden ontdekt om te overleven.

Austin

Austin is 12 en heeft last van overgewicht. Hij is hierdoor kortademig en kan niet meedoen als zijn klasgenoten buiten voetballen. Zijn vader is vertrokken toen hij 2 jaar oud was en heeft sindsdien niets meer van zich laten horen.

Als ik Austin observeer tijdens de pauze op school, zie ik hem alleen in een hoekje van het schoolplein naar de grond staren op zoek naar steentjes voor zijn verzameling. Hij wil wel met andere kinderen spelen, maar hij denkt dat ze hem niet aardig vinden. Hij voelt zich buitengesloten en gepest. Als ik vraag of iedereen hem buitensluit, denkt hij lang na... 'Eigenlijk gaat het om één jongen en die is verhuisd naar een andere stad. Eigenlijk pestte die jongen bijna iedereen'. 'En toch voel jij je na deze rotervaring nog steeds afgewezen, klopt dat?', vraag ik. Austin kijkt bedenkelijk, maar zegt niets.

Een paar weken later zie ik Austin tijdens de pauze handig in de weer met een diablo. Er staan een stuk of 7 kinderen om hem heen. Austin voelt zich een held...

Note: Het feit dat zijn vader vertrokken is, zal altijd pijnlijk blijven. Voor Austin is het belangrijk om te weten dat het vertrek van vader niet zijn schuld is en dat hij er mag zijn. Hij heeft zijn eigen manier gevonden om gezien te worden door de groep.

Nienke

Nienke is 10. Ook haar ouders zijn gescheiden. Moeder voelt zich hier erg schuldig over en compenseert dit gevoel door Nienke continu haar zin te geven en tevreden te stellen. Nienke reageert hier boos en afstandelijk op.

Als Nienke bij mij is, speelt ze ineens weer met poppen. Ze moet er zelf om lachen, want daar voelt ze zich eigenlijk te groot voor. Elke sessie laat Nienke zien dat haar poppenkinderen vervelend tegen haar zijn, terwijl zij ze liefdevol verzorgt. Om de poppen te sussen, geeft Nienke de poppen keer op keer hun zin. In de 4e sessie vraagt Nienke of ik haar kind wil spelen. Ik stel me op als vervelend kind, precies zoals ze me liet zien met de poppen. Nienke wordt boos op me. Ik zeg dat ik vervelend blijf, want dan krijg ik tóch mijn zin. Nienke begint me mijn zin te geven. Dan word ik ineens boos. Ik wil helemaal niet steeds mijn zin krijgen. Ik vind het dodelijk vervelend om steeds maar mijn zin te krijgen. Ik geef aan dat ik wil dat mijn moeder weer net als vroeger doet.

Nienkes moeder belt me na de 8e sessie op. Nienke was dat weekend vreselijk boos geworden en had geroepen dat ze niet steeds haar zin wilde krijgen! Met dit inzicht kon moeder weer moeder zijn en Nienke weer kind.

(De namen van de cliënten in de volgende verhalen zijn om privacy redenen veranderd.)